

(המשך מעמוד 9)

הסודיים ביותר של ארצות הברית, מת באופן פתאומי, בתאונה, בשעה כל-כך נוחה לאנשים אירירייהשפעה, עולה החשד באמריקה מעצמו, ובעיני רבים הופך החשד במהרה לוודאות.

ששרת טראגית

ב ישראל אין אווירה כזאת. מאז רצח ישראל (יז"ר) קסטנר, לפני 30 שנה, שהיה גם הוא אפוף מיסתורין וחשוד, לא היה מיקרה מסוג זה בארץ. בישראל בטוחים הכל כי שרותי הביטחון אינם הורגים יהודים, יהיו כל-תינוחים ככל שהיו. כשעולים בכלל חשוד לגבי שרותי הביטחון, הם עולים לגבי קורבנות בלתי-יהודיים, ובעיקר פלסטיניים.

לכן נטו הישראלים השבוע להאמין שמוותו של ניר אכן היה טראגדיה תמימה, חרף הנסיבות המוזרות.

האם נפל ניר קורבן לתאוונה? הוא הגיע למכסיקו בחברת מזכירתו הלונדונית, כשהוא משתמש בדרכונו הישראלי החוקי ובו אשרת-כניסה מכ-סיקאית.

הסיפור על איחורי-ביכול לסיסה, שגרם לשכירת מטוס פרטי, אינו נכון. פשוט אין טיסות רגילות למקום שאילו רצה להגיע. הפמליה שלו מנתה שמונה איש ואשה, ואלה לא יכלו להיכנס כר-לם למטוס שכור אחר. לכן טסה הסטונה

כאשר פרש ניר מתפקידו הממשלתי, כיועץ ראש-הממשלה למילחמה בטרור, עבר עליו משבר מסוים. במשך תקופה ארוכה חי ופעל במר-קד ההחלטות הלאומיות הבינלאומיות בתחום טרור ומגוש. כוחו והשפעתו חרגו בהרבה מתפקידו הרישמי. בשלב מסוים ומכיוע היה זה עמירם ניר, פקיד ישראלי לא-ביכיר, שניהל לא רק את המדיניות של ממשלת-ישראל, אלא גם את המדיניות של ארצות-הברית. הנשיא רגן, סגן-הנשיא בוש, איש המועצה (האמריקאית) לביטחון לאומי "נורת" — כולם הופעלו בפרשת איראן-עלידי ניר, ואולי גם תורגלו על-ידו. שרותי-הביטחון של ישראל וארצות-הברית — המוסד, הסייאי ואחרים — עמדו מנגד, בזעם ובתיסכול גובר. לפתע כל זה נגמר. עם התפוצצות הפרשה, הפך ניר בעייה ממשלתית.

ההרחות האמריקאיים הרישמיים על הפרשה — דו"ח ועדת-הסנאט, דו"ח טאואר — הזכירו את שמו של ניר כמעט בכל עמוד.

איראפטר היה לפטר את ניר, בגלל מעורבותו בפרשה. הוא שירת עד לסוף כהונתו של שימרון פרס כראש-הממשלה, ואחר-כך המשיך לשרת את שמיר, בגלל אותה הסיבה, עד ששמיר מצא שהשעה כשרה להרחיקו.

איך חוויים מתפקיד כזה, מיסתורי וחובק-עולם, לחיים רגילים, אפורים? עמירם לא מצא את מקומו בארץ. הוא עבר ללונדון ולז'נבה. את אשתו,

במדינה נפר סנא רוצים לישון בלילה

ברחוב הראשי יש לולעני תינו למכוניות-אשפה ומיטרים אחרים. וגם תאוונות בשפע.

נעמי רזן

ראש עיריית כפר-סנא ראה את המפגינים מחלון חדרו, שמע את קרי-אותיהם לצאת אליהם. אבל העדיף להסתגר במישרו. הוא טבח מפחר, אמר אחד המפגינים. תחת לצאת אלי-הם, ביקש יצחק ולד מסגנו להזמין אליו למישרד את מארגני-ההפגנה. זה שלוש שנים מנהלים תושבי רחוב הגליל, עורקת-נועה חשוב בעיר, מילחמה בעירייה, בגלל המיטרים האקולוגיים והתחבורתיים ברחוב. צא במרכז אזור-מגורים, על תינון למ-כוניות-אשפה של העירייה, הממוקם ברחוב, ובניית סופר-מארקט גדול מני-לי שתוכננו מראש מקומות-תינויה למי-כוניות הקונים. בתקופה של שלוש שנים אירעו ברחוב 15 תאוונות-דרכים. 12 מי עצומה. ועד הריירים פנה לעירייה פעמים רבות. לפני שלושה שבועות היתה פנייה נוספת. כאשר הבינו חברי הוועד שאין העירייה מתכוונת לפעול, אירגנו הפגנה של תושבי הרחוב והאיזור.

הגיעו 300 איש. חלקם נשא שלטים שאמרו: "ולד, עמוד בהבטחתך!". אנו רוצים לישון בלילה!", "רחובות טיפ-חת, על הגליל פסחת!", "פתח צירי תנועה מקבילים!". ורחוב הגליל, סכנה לכל גיל!"

20 ילדים נכנסו ללישכתו של ראש-העיר והגיעו לו עצומה באורך 12 מטר, חתומה על-ידי 600 תושבים. ההפגנה, שהיתה באישור המיטרה, היתה תרבותית ושקטה, והסתיימה בשירת החיקווה. אנשים אמרו שעבור הילדים זה היה שיעור בחינוך.

"איך מה להגיד?" המארגנים, ובראשם עורקת-נועה רודר אופק, לא נע-נו להזמנת ראש-העיר להיכנס לליש-כתו. "ידענו שאין לו מה להגיד לנו", הם אומרים.

עכשיו הם מתארגנים להפגנה נוס-פת בקרוב. אם זה לא יעזור, הם אומ-רים, הם יכוננו את המאבק לכינון הפר-ליטי, ייסדו רשימה בלתי-מפלגתית, וינסו להכניס נציג (או נציגים) למוע-צת-העיר.

דוני אדם האשה מטהראן

היא חיתה אצל חמיני באיראן. וכשבאה ארצה הכירה את חמיני כאן.

כל מיסטרירדת המינהגים המי-סורתיים חברו יחדיו כדי לאמלל את חייה של ריטה (שם בדוי). היא אשה צעירה שגולדה, גדלה והיה בשלהי המאה ה-20. אולם תולדות חייה כמו נוצרו מסורות עתיקות, אכ-זריות, הרואות באשה חפץ דומם, בל-תינראה, שמטרתו אחת: לשרת את הגבר ולסבול בשתיקה את כל גחמתו. ריטה גולדה כשהיא התקשר שימעה יחד רית בורגנית. אביה חייה, אמה שרה ורוקדת בחתונות וכמסיכות של יחד

ריטה ילדותה כבתי-חידה, אחות לאר-בעה בנים, היתה רגילה, לא משופעת במותרות, אף לא שרויה בעוני רב. יסוריה התחילו כשהגיעה לפירקה. שדכך-הקהילה הביא לבית הוריה סוחר יהודי, גרוש, מבוגר ממנה ב-20 שנה, יגאל נפתלי. ריטה היא אשה רגשנית. בעברית מעטה, עילגת, היא מספרת את סיפורה, צוחקת בקול-יקולות כשהיא נזכרת ברגעים משעשעים, בוכה ברגעים קשים. את עורמתו של הגבר שיועד לה היא זוכרת בחיוך. הוא בא לבית הוריה, כשכיסוי מלאים בכסף. אקח אותה לאמריקה ואקנה לה יהלומים, כך הבטיח הוריה, שרצו שאהיה עשירה, נתנו לו אותי."

הכל בכוח. ריטה לא אהבה את השידוך הזה. הוא היה מבוגר ממני, ולא מצא חן בעיני. אולם לא היתה לי

אחות המילחמה עם עיראק, כמו הרת, מעיקה. הבנים נשלחים לצבא, העיר

"ריטה", את איך שוורת נשבתו.

סובלת מהפגזות, רבים בורחים להרים. קרן אור: באחד הערבים, אחרי שסיי-מה את עבודתה, יצאה אירן לרחוב. באותו לילה לא ידעה היכן תלון. אמה ביקשה זה מכבר שלא תשוב להטרידה בביתה, גם קומץ החברות חדלו להאיר פנים. כשהיא בוכה, על סף ייאוש גמור, הכירה בחור צעיר, הנרסאי-בניין יהודי. אחרי כמה חודשים נישאו. לפני חצי שנה עלו לארץ.

"אנחנו אבא ואמא". ריטה לא ידעה כי ילדיה בארץ. יהודיה מטהראן, שביקרה בארץ, גנשה במיקרה את הב-על-לשעבר בתל-אביב. אמרי לאשתי כי אני נוסע לאמריקה, אמר.

באחד המחשבים הממשלתיים נמצא המידע המתאים, שאליו הגיעה אחרי ששילמה שוחד. הילדים בכני-ברק, ריטה, שקיבלה רירה באשקלון, נס-עה לבני-ברק, אל הכתובת שסיפק המחשב. הוא גר כאן, עם הילדים, אמרו השכנים. לפני זמן-מה עברו לדירה אחרת. איננו יודעים לאן.

ריטה חזרה לאשקלון, אונברט-עצות. את סיפורה סיפרה לחברותיה באולפן. ילד של אחת הנשים, שהתקרב לעבר, ואת אמר כי גם הוא לומד בבני-ברק. ואת אלברט אתה מכיר? שאלה ריטה. כן, הוא לומד בכיתה שלי, בישיבה.

נס. ריטה נסעה לישיבה ופגשה את שלוש ילדיה. הבנים לומדים בתל-מורתורה בתי-אבות. הבת בחסד לאב-רהם. הפגישה היתה נרגשת. ריטה בכ-תה. הילדים התמיהם שאלו היכן היתה ומה היא רוצה מהם דווקא עכשיו. ריטה רצתה שיבואו לבקרה בשבתות. אביהם הכסים.

רבנייהשיבה התערבו. את אינך שומרת-שבת, אמרו לה. לא נרשה לילדים לבקרך. אנחנו האמא והאבא של הילדים. בעינינו אינך יהודיה. אשה שאינה חובשת מיטפתח לא ראויה לג-דל את ליבך.

לסיום, בריחה כמעט מקאברית: בכ-ני-ברק, כל מי שמכיר אותה קורא אח-ריה ברחוב: חומייני.

העולם הזה 2675